

Arrest

nr. 51 943 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 29 september 1978 in Samashki, een dorp in het district Atchoy-Martan in Tsjetsjenië.

Na het uitbreken van de Eerste Tsjetsjeense Oorlog verhuisde u samen met uw familie naar Ingoesjetië, meer bepaald naar het dorp Psedach. Daar huwde u eind 1999 op traditionele wijze met C.(...) K.(...).

Na uw huwelijk verhuisde u naar het Ingoesjetische dorp Sernovodsk, waar u als vluchteling verbleef en in 2002 uw huwelijk officieel liet registreren.

In 2004 of 2005, toen de situatie in Tsjetsjenië opnieuw verbeterd was, keerde u naar uw land terug. Samen met uw man trok u er in bij uw schoonmoeder in Kirova, een gehucht in de hoofdstad Grozny. Uw vader werd op 12 januari 1996 samen met twee achterneven aangehouden bij de blokpost van Alkhazurovo. Sindsdien is hij vermist. Uw moeder overleed op 8 juli 1998 in het Stedelijk Ziekenhuis nummer 9, in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, ten gevolge van een hoofdtrauma dat ze had opgelopen tijdens de zoektocht naar uw vader, die op 10 april 1999 uiteindelijk overleden werd verklaard.

Uw problemen begonnen op 26 november 2006, toen u getuige was hoe uw man 's ochtends in Kirova door militairen aangesproken werd onder het voorwendsel een gewonde naar het ziekenhuis te moeten brengen. Uw man ging in op hun vraag. Hij riep dat hij een paar uur later terug zou zijn en vertrok met zijn eigen wagen, waarna u hem nooit meer terugzag. Toen hij 's namiddags nog steeds niet terug was, belde u hem op. Hij verzekerde u dat hij terug zou komen en zette daarna zijn telefoon uit. Sindsdien hoorde u niets meer van hem. Toen er na een aantal dagen nog steeds geen nieuws van uw man was, startte u samen met zijn familie een zoekactie. De familieleden van uw man dienden een verzoekschrift in bij de politie en begin december 2006 kwam er ook een opsporingbericht op de Tsjetsjeense televisie. Diezelfde maand, in december 2006, kreeg u thuis bezoek van een jongeman die vertelde samen met uw man te hebben vastgezet in de gevangenis van het olieregiment te Grozny. Toen u in januari 2007 samen met uw schoonmoeder naar die gevangenis ging, niet ver van het Negende Stedelijk Ziekenhuis, weigerden de dienstdoende soldaten u de toegang. Uw schoonfamilie zocht elke dag naar uw man en ging zelfs langs bij de commandant van het olieregiment, Adam Demilkhanov. Hij zei dat uw man nog leefde en vrijgelaten zou worden. Jullie wachtten echter tevergeefs. In februari 2008 vernamen jullie dat uw man op 2 januari 2007 samen met drie andere mannen vermoord was in Bamut. Na zijn dood lag hij in een lijkenhuis in Ossetië, waar hij door toedoen van het dorps hoofd van Assinovskaya, Yurda genaamd, weggehaald en begraven werd. Toen u en uw schoonfamilie het nieuws over zijn dood vernamen, werd er onmiddellijk een begrafenisplechtigheid gehouden. Vier dagen later, op vrijdag, ging u samen met uw schoonfamilie naar het graf van uw overleden echtgenoot. Daar ontmoette u ook de moeder van één van de andere vermoorde jongemannen, die naast uw man begraven lag. Toen u op 13 mei 2008 's avonds op bezoek ging bij uw tante in het Tsjetsjeense dorp Aldy werd u gearresteerd door militairen. Ze namen u met de auto geblinddoekt mee naar een kelder, waar u een dag lang vastgehouden en mishandeld werd. U kwam vrij door toedoen van uw familie, maar was amper bij bewustzijn. Uw familie durfde u niet naar het ziekenhuis te brengen, dus werd u verzorgd in het huis van uw tante door een bevriende chirurg. De drie à vier maanden volgend op uw arrestatie verbleef u uit angst afwisselend bij verschillende familieleden. Daarna keerde u terug naar uw schoonmoeder in Kirova, waar u zelden buitenkwam omdat u nog steeds doodsbang was. In februari 2009 ging u naar Sernovodsk om er uw gynaecologe te raadplegen. U moest een behandeling ondergaan en bleef daarom gedurende twee weken bij uw schoonzus in Sernovodsk. Tijdens dit verblijf werd u door uw schoonmoeder opgebeld met de boodschap dat er opnieuw militairen bij haar, in Kirova, waren langs geweest. Ze vroegen naar u met het smoesje dat ze u wilden helpen. Uw schoonmoeder was argwanend en vertelde hen dat u vertrokken was. Na het horen van dit nieuws besloot u definitief uit uw land te vertrekken. U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 1 maart 2009. 's Ochtends ging u vanuit Sernovodsk samen met uw kinderen en een andere Tsjetsjeense vrouw, Z.(...) genaamd, met de auto naar Rostov, waar u diezelfde avond aankwam. Een aantal uren later namen jullie vanuit Rostov de nachttrein naar Moskou, waar jullie vermoedelijk op 3 maart 2009 's ochtends aankwamen. Na een paar uren te hebben doorgebracht in een station, namen jullie in Moskou opnieuw de trein. In de ochtend van 4 maart 2009 bereikten jullie Polen, waar u tegengehouden werd en asiel aanvraag. Daarna nam u afscheid van Z.(...) en werd u opgepikt door een kennis van uw schoonzus, A.(...) C.(...), in wier huis u samen met uw kinderen een maand lang verbleef. Op 25 of 26 april 2009 reisde u samen met uw kinderen met de auto naar België. U vertrok in Polen tegen het middaguur, samen met een andere vrouw en haar dochter, die zouden doorreizen naar Frankrijk, en werd de volgende ochtend afgezet aan het huis van uw broer, M.(...) A.(...) (O.V.5.822.003) in Wetteren. Daar rustte u uit, alvorens op 28 april 2009 asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten." Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde)

beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land verlaten hebt omwille van de problemen die u in Tsjetsjenië kende met militairen. Zo lokten militairen uw man met een smoesje mee, waarna uw man vermoord teruggevonden werd, omdat hij ervan beschuldigd werd een rebel te zijn. Zelf werd u eveneens door militairen gearresteerd en één dag lang vastgehouden en mishandeld.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u uw land te zijn ontvlucht omdat u getuige was van het feit dat uw man op zondag 26 november 2006, een dag voor de verkiezingen, door twee militairen op straat werd meegelokt onder het voorwendsel dat ze een gewonde naar het ziekenhuis moesten brengen (CGVS 1, p. 14-15 en 22; CGVS 2, p.3). U stelde dat deze verkiezingen plaatsvonden in heel Tsjetsjenië en dat er vertegenwoordigers of afgevaardigden gekozen moesten worden (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 3). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er op 27 november 2006 in Tsjetsjenië geen verkiezingen plaatsvonden. Een jaar eerder, op 27 november 2005 vonden er in Tsjetsjenië wel parlementsverkiezingen plaats, maar u stelde herhaaldelijk dat uw man in 2006 verdween. Ook toen u er uitdrukkelijk naar gevraagd werd, bleef u erbij dat het in 2006 was (CGVS 1, p. 6 en 15; CGVS 2, p. 3 en 7).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnd.

Verder is het opmerkelijk dat u blijkbaar geen moeite gedaan heeft om te achterhalen wie de mannen waren die uw echtgenoot hebben meegelokt (CGVS 1, p. 22), te meer omdat u verklaarde dat u hen duidelijk had gezien, vermits ze eerst nog sigaretten en sap bij u kochten (CGVS 1, p. 16).

Het is ook merkwaardig dat u niet weet welke instantie het officiële onderzoek naar uw man voerde, te meer omdat die instantie uw man ervan beschuldigde een rebel te zijn, wat u weigerde te geloven (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p.12-13). Het is evenzeer eigenaardig dat u geen idee heeft wie de man was, die samen met uw man had vastgezet en jullie kwam melden waar uw man werd vastgehouden (CGVS 1, p. 16). U argumenteerde weliswaar dat hij zich niet eens had voorgesteld en zijn gsm-nummer niet wilde geven omdat hij bang was. Toch is het weinig aannemelijk dat u van een wildvreemde aanneemt waar uw man gevangen zit zonder er op zijn minst op aan te dringen dat hij zijn naam vertelt (CGVS 1, p. 16).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Het is bovendien weinig aannemelijk dat u naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen geen enkele poging hebt ondernomen om bescherming te krijgen van uw autoriteiten.

Zo verklaarde u wel dat uw schoonfamilie bij de politie aangifte gedaan had van de verdwijning van uw man (CGVS 2, p. 8), maar kon u het Commissariaat-Generaal geen bewijs van deze aangifte voorleggen.

Verder gaf u aan dat u na de begrafenisceremonie van uw man wel naar Atchoy-Martan geweest bent (CGVS 1, p.7 en 17; CGVS 2, p.5), al weet u niet precies bij welke dienst (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p.5), maar dat u nooit een klacht hebt ingediend (CGVS 1, p. 17), ook al geloofde u niet dat uw man een rebel was (CGVS 2, p.12-13).

Ook naar aanleiding van wat u persoonlijk overkomen was, hebt u nooit een beroep gedaan op uw autoriteiten om bescherming te krijgen (CGVS 1, p. 24). U verklaarde tijdens uw arrestatie nochtans zwaar fysiek mishandeld te zijn geweest (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 10). Toch hebt u deze mishandeling nooit door een dokter laten vaststellen noch hebt u naar aanleiding ervan klacht ingediend bij de autoriteiten (CGVS 1, p. 24).

Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten, meer bepaald de moord op uw man en uw eigen arrestatie die gepaard ging met fysieke mishandeling, kan nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden dat u enige stappen zou hebben ondernomen om bescherming te krijgen van uw autoriteiten. Daar komt nog bij dat u na uw vasthouding en mishandeling, in mei 2008, gedurende bijna een jaar geen problemen meer hebt gekend (CGVS 1, p. 24). Het is weinig waarschijnlijk dat militairen twee jaar na de dood van uw man en bijna een jaar na uw mishandeling plots opnieuw naar u op zoek zouden zijn, zoals u verklaarde te vrezen, te meer omdat u nooit stappen tegen hen hebt ondernomen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Na een grondige analyse van uw opeenvolgende verklaringen, werd voorts een belangrijke ongerijmdheid vastgesteld.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-Generaal dat de familieleden van uw man persoonlijk naar A.(...) D.(...), het hoofd van het olieregiment, waren gegaan, maar dat u zelf niet bij hem geweest was (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede interview stelde u echter dat u zelf samen met uw schoonzus naar het huis van de D.(...) bent gegaan (CGVS 2, p. 9).

Het is ten slotte opmerkelijk dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorlegde aangaande de problemen die u verklaarde te hebben gekend.

Zo kon u het Commissariaat-generaal geen enkel document voorleggen noch aangaande de verdwijning van en de moord op uw man noch aangaande uw eigen vasthouding en fysieke mishandeling.

Zoals reeds aangehaald vermeldde u dat uw schoonfamilie aangifte zou gedaan hebben van de verdwijning van uw man, maar kon u de Belgische asielinstanties hiervan geen tastbaar bewijs leveren.

U slaagde er evenmin in om het Commissariaat-Generaal een overlijdensakte van uw man te bezorgen.

Tijdens uw laatste interview zei u dat u zou proberen via uw schoonmoeder een overlijdensakte te verkrijgen en deze op te sturen naar het Commissariaat-generaal, dat tot op vandaag echter nog niets ontvangen heeft (CGVS 2, p. 6-7). Ook aangaande uw eigen vasthouding en mishandeling kon u tot slot geen enkel document aanbrenge.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (kopieën van een aantal pagina's uit uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw dochter en zoon, overlijdensattesten van uw ouders en foto's van uw overleden echtgenoot) zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De kopieën van een aantal pagina's uit uw binnenlands paspoort evenals uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezinsleden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Aangaande de kopieën van een aantal bladzijden uit uw binnenlands paspoort, waarvan u tijdens uw tweede interview verklaarde dat het in het bezit van uw schoonmoeder zou zijn (CGVS 2, p. 10), kan terloops worden opgemerkt dat u uw schoonmoeder zou vragen het originele paspoort naar België op te sturen en het aan de Belgische asielinstanties te overhandigen (CGVS 2, p. 10-11). Het Commissariaat-generaal heeft tot op heden andermaal nog niets ontvangen. Wat de overlijdensattesten van uw ouders vervolgens betreft, deze bevestigen het overlijden van uw beide ouders. Hun dood houdt echter geen verband met de problemen die u in uw thuisland Tsjetsjenië gekend zou hebben. De foto's van uw overleden echtgenoot hebben geen enkele objectieve bewijswaarde en zijn bovendien niet gedateerd.

In het kader van de asielaanvragen van uw broer A.(...) M.(...) A.(...) (o.v. 5.822.003) en zus A.(...) A.(...) A.(...) (o.v. 5.570.925) werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. U gaf echter aan dat uw asielaanvraag geen verband houdt met hun respectievelijke asielaanvraag (CGVS 1, p. 22). Bovendien wens ik te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 17 mei 2010 om haar zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Zij laat gelden dat *“er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers”*. Verzoekster staft deze bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be en meent dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoekster kan bijaldien niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke juridictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 mei 2010 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zij roept ook een manifeste beoordelingsfout in. Zij verwijst ook nog naar artikel 6 van voormeld Europees Verdrag.

3.1.2. Verzoekster laat gelden dat zij niet enkel vanuit haar *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in haar land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Zij beweert dat zo de inhoud van het Cedoca-document correct is, deze evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd. Verzoekster haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van UNHCR van 7 april 2009 *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijst verzoekster naar de woorden van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*.

Haar vergissing in datum van de verdwijning van haar echtgenoot wijt verzoekster aan ernstige geheugenproblemen. Zij verklaart dat zij na de beslissing van de commissaris-generaal te hebben gelezen, getelefoneerd heeft naar haar schoonmoeder waarbij ze tot de vaststelling is gekomen dat haar man inderdaad in 2005 verdwenen is en niet in 2006. Zij voegt hier aan toe dat *“Ik denk mensen die liegen maken zo'n duidelijke fouten niet”*.

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen moeite gedaan heeft om te achterhalen wie de mannen waren die haar echtgenoot hebben meegelokt, beweert zij dat de Tsjetsjeense mentaliteit anders is in die zin dat vrouwen niet nieuwsgierig mogen zijn omtrent de zaken van hun man en hen geen vragen mogen stellen.

Verder legt zij uit dat zij geen namen kon opgeven van officiële instanties omdat zij onvoldoende onderwijs kon volgen; haar *“hoge schoolde”* (sic) (zie het verzoekschrift, p. 6) kennissen en schoonfamilie zouden alles voor haar geregeld hebben.

Dat zij geen idee had wie de man was die samen met haar echtgenoot vast zat, is volgens haar niet te verwonderen; zij stelt volgende vragen: *“Hoe kan ik hem kennen? Waarvan?”* (zie het verzoekschrift, p. 6). Verder stelt zij dat hij bang was en onbekend wilde blijven om geen andere problemen te krijgen.

Zij beweert dat zij geen aangiftebewijs gekregen heeft van de verdwijning van haar man omdat ze deze al vermoord zouden hebben en dit verborgen wilden houden. Verzoekster vervolgt dat *“als ik toen wist dat ik ooit een interview bij Commissariaat-generaal zou afgelegd moeten hebben en zo papieren zouden gevraagd van mij worden, dan had ik mijn best gedaan hebben om die papieren te krijgen”*.

Wat betreft haar arrestatie, legt zij uit dat ze door de ervaring die ze gekend heeft met haar man niet geprobeerd heeft hiervan aangifte te doen en dat ze bovendien om vrijgelaten te worden, beloofd had geen aangifte te doen. Zij laat gelden dat ze toen depressief was en geen weg vond naar bescherming toe.

Verzoekster kan niet zeggen waarom ze haar na één, twee jaar opnieuw begonnen te zoeken. Zij stelt alleen het volgende (zie het verzoekschrift, p. 7): *“Het is bekend dat bij ons elke dag, elke nacht gebeuren nog raardere dingen. Het is dagelijkse werk van onze autoriteiten om tot geld te komen, tot promotie op werk te komen, door de arrestatie, moorden enzovoort van onschuldige mensen”*.

Betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande A.(...) D.(...), stelt verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 7) dat zij hier geen ongerijmdheid in ziet: *“met ‘nee, nee’ weiger ik de negatie ‘niet geweest’ (negatieve vraag) van de rechercheur. (Zoals in het Tsjetsjeens doen wij het). Daarna heb ik het feit ‘wij zijn (ik en mijn schoonzus) maar een keer daar geweest’ vastgesteld”*.

Voorts verwijst zij naar een rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA) dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie en beweert dat de motivering van de commissaris-generaal louter een standaardmotivatie betreft.

Aangaande het Cedoca-rapport, laat zij gelden dat de bronnen wel relevant zijn maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie van hen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Zij haalt de eerste zin van het document aan *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* (zie het verzoekschrift, p. 5) en voegt hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om volgens haar *“duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse”*.

Enige regels verder stelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”* (zie het verzoekschrift p. 9), maar citeert toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen zeggen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder beweert zij dat er een angstige sfeer heerst in Tsjetsjenië waardoor geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 van T. Lokshina, gepubliceerd door Prague Watchdog.

Verzoekster houdt voor dat de commissaris-generaal indertijd gecorrigeerd werd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is. Zij beweert dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”* (zie het verzoekschrift, p. 10). Zij vervolgt dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweert dat deze richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoekster verwijst ten slotte nog naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Zij drukt in haar verzoekschrift ook een foto (Belga) af van een vrouwengezicht naast enkele rozen.

Zij vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus erkend wordt. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2.1. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens deze verhoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.3.2.

3.2.3. Wat de verwijzing betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Verzoekster is er in casu aldus niet in geslaagd de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag.

Aangaande verzoeksters citaat van *“de wijze woorden van de Voorzitter”* (zie verzoekschrift, p. 5), merkt de Raad op dat deze uiteenzetting geen betrekking heeft op de motieven in de bestreden beslissing en acht dit dan ook geen dienstig verweer.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De ernstige geheugenproblemen, die naar haar uitleg zouden moeten bewijzen waarom zij zich vergist heeft in de datum van verdwijning van haar man, staft zij op geen enkele wijze; verzoekster legt hiervan immers geen medische attesten neer.

Ook het argument *“ik denk mensen die liegen maken zo’n duidelijke fouten niet”*, overtuigt de Raad allerminst. Het is zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven zo deze gebeurtenis zich werkelijk heeft voorgedaan.

Betreffende verzoeksters stelling dat er helemaal geen sprake is van een ongerijmdheid aangaande het bezoek aan de commandant van het olieregiment, Adam Demilkhanov, merkt de Raad in het administratief dossier zelfs twee tegenstrijdigheden op. Tijdens het verhoor van 4 februari 2010 heeft verzoekster verklaard dat zij daar geweest is **maar niet doorgelaten werd** en dat **daarna** haar schoonzus daar is geweest (zie verhoorverslag van 4 februari 2010, p. 17), terwijl zij tijdens haar tweede verhoor verklaard heeft dat zij **bij Adam thuis** al eens geweest is, **samen met** haar schoonzus (zie verhoorverslag van 2 maart 2010, p. 9).

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoeksters relaas niet voor waar worden aangenomen.

Het verweer dat vrouwen niet nieuwsgierig mogen zijn, overtuigt de Raad niet. Immers, het gegeven dat zij een vrouw is, vormt géén verschoonbare reden voor de vastgestelde lacunaire, weinig overtuigende verklaringen die de kern van haar relaas en asielmotieven uitmaken. Ook de uitleg dat zij over onvoldoende onderwijs beschikte en daarom de namen van de officiële instanties niet kent, neemt de

Raad niet aan. Verzoekster is immers een volwassen vrouw die bovendien, zo zij in haar verzoekschrift zelf beweert, bijgestaan wordt door *“hoge schoolde kennissen en schoonfamilie”* (zie p. 6). Overigens wijst verweerder er terecht op dat verzoekster blijkens haar verklaringen wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om zich te informeren, doch tot op heden heeft nagelaten om zulks te doen. Aangaande het feit dat verzoekster niet wist wie de man was die samen met haar echtgenoot heeft vastgezet, stelt de Raad vast dat verzoekster zich hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar argumentatie *“Hoe kan ik hem kennen? Waarvan?”* in gebreke blijft. Hieruit blijkt aldus een gebrek aan interesse in hoofde van verzoekster. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor vervolging.

De Raad is van mening dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. Haar verweer dat zij geen bewijs van aangifte heeft gekregen omdat ze haar man al vermoord hadden en dit wilden verborgen houden, heeft slechts de waarde van een blote bewering. Ook het argument dat zij depressief was, is onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster toegeeft niet te weten waarom ze haar na een, twee jaar opnieuw begonnen te zoeken. Haar uitleg dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“Het is bekend dat bij ons elke dag, elke nacht gebeuren nog raardere dingen. Het is dagelijkse werk van onze autoriteiten om tot geld te komen, tot promotie op werk te komen, door de arrestatie, moorden enzovoort van onschuldige mensen”*, is slechts een blote bewering.

De Raad benadrukt verder dat elk asiëldossier individueel dient behandeld te worden, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier. De motieven in de bestreden beslissing zijn duidelijk, concreet en betrokken op de individuele situatie van verzoekster; een verwijzing naar asielstatistieken uit Frankrijk kan daaraan geen afbreuk doen evenmin als een verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekster beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee zij evenwel niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Zo betreft haar stelling dat *“de eerste zin”* uit het rapport *“Subject related briefing - veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* gevolgd moet worden door *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, geen dienstig verweer. De Raad wijst er op dat voormeld rapport begint met de zin *“Alle waarnemers zijn het erover eens dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië sterk verbeterd is”* en niet met *“Sinds*

begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd” zoals verzoekster in haar verzoekschrift poneert.

Verzoeksters kritiek in haar verzoekschrift dat verweerder zich enkel steunt op *“achterhaalde rapporten”* (p. 9) neemt de Raad ook niet aan; er wordt trouwens opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift enkele regels verder zelf verwijst naar het Cedoca-rapport.

Waar verzoekster verwijst naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en *“tal van andere Europese landen”*, herhaalt de Raad dat in beginsel elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bovendien benadrukt de Raad dat richtlijn 2004/83/EG (de zogenaamde Kwalificatierichtlijn) minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn.

Eventuele verschillen tussen bepaalde lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de Richtlijn vastgelegde minimumnormen. Hoe dan ook toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in de Belgische wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt verder dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat verzoekster twee faxkopieën bij haar verzoekschrift toevoegt doch geheel onvermeld laat hoe ze deze stukken verkregen heeft of welke de relevantie ervan is met betrekking tot haar asielrelaas.

De Raad hecht vooreerst geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Overigens stelt verweerder op grond van de bijgevoegde vertalingen -en voor zover de leesbaarheid dit effectief toelaat- terecht vast dat beide stukken, waarvan één betrekking zou hebben op de overbrenging en teraardebestelling van verzoeksters partner in 2008 en één handelt over de ambulante medische behandeling van verzoekster in datzelfde jaar, afgeleverd werden op 18 mei 2010, dus nadat de bestreden beslissing genomen werd. Zulks lijkt dan ook te wijzen op het gesolliciteerd karakter van beide documenten.

Deze stukken zijn aldus niet van aard om het gegronde karakter van het asielrelaas alsnog aan te tonen.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. Van verzoekster werd terecht de erkenning van de status van vluchteling geweigerd

Bij een ongeloofwaardig relaas is de verwijzing van verzoekster naar het ontbreken van een intern vestigingsalternatief, niet dienend.

Voormeld wetsartikel alsmede artikel 48/2 van voormelde wet werden dan ook niet geschonden.

3.3.1. Verzoekster vraagt dat aan haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens haar een schending van artikel 3 en 6 EVRM uitmaken. Ook voert zij een schending aan van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dat de mensenrechtenorganisatie "Memorial" haar activiteiten in Tsjetsjenië stopt -de foto van het gelaat van een vrouw naast enkele rozen volgt onmiddellijk op deze melding-, is naar mening van verzoekster een duidelijk teken dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling; zij verwijst in dit verband naar de volgende website: www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.565961.

Zij stelt nog dat "de Raad zich ervan dient te vergewissen dat verzoekende partij geen enkele -volgt een onleesbare tekst- behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst" (zie het verzoekschrift, p. 12).

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissing tot weigering van deze beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

3.3.2. Verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Aangaande de grief van verzoekster omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat aan verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE